

Ztracení hoši

Daniel Landa

Krátery na duších, který nikdo netuší
zamaskovat legrací, srdce krvácí.
Navzdory kritikům chceme mít vlastní dům,
kde budem jenom my hoši ztracený.
Ten dům si každěj ve svém srdci postaví.
Jsme prokletá banda, co dolů padá,

naděje na štěstí pomalu zvedá.
Pouliční písně zpívaj pěsti.
Na klouzačkách do neštěstí.
Blbě se usíná, rychle jde čas
snad jednou probudí naději v nás.
A po těchle klucích co hrozili všem,
jednou se jednou slehne zem.
Tempo je zběsilý, koně se splášili
jsme ztracení hoši, co zabloudili.
My jsme ty ztracený, hříchem zablácený,
justice je nahá, když si po nás sahá,
jdem po stopách, co vedou rovnou do ráje.
Hezkej pán z kravatou, s čepicí placatou
nepustí nás do dveří, když se sešeří.
Ti co s vlky vyjou. Lásku v nás zabijou,
ke štěstí jim stačí, když nás ke zdi tlačí,
to my jsme asi hoši navždy ztracený.
Jsme prokletá banda...
Tak roky plynuly, starý časy minuly
a list oddací karty obrací.
Naběhly myšlenky, jak zaplatit složenky,
ale energie, ta v nás pořád žije,
je pomyslněj mantinel ji zadrží.
Jsme prokletá banda...
Někdy se otočím, za mnou můj vlastní stín
vstoupil ze dveří, venku se šeří.
Hlavou na mne kývá, do tmy mne vyzývá,
tam stojěj postavy, čas se zastavil,
to vracej se mi zpátky hoši ztracený.
Tahle prokletá banda...